2000 jaar bedrog

Voorwoord

Het doel van De Misthoorn is om het Joodsche vraagstuk van verschillende zijden te belichten. Daarom laten we in deze brochure den Jood Ravage aan het woord, die het hiervolgende in “The Century Magazine” van Januari en Februari 1928 heeft gepubliceerd. Om allen twijfel over de authenticiteit weg te nemen, geven we tegelijkertijd de totocopie van de voorpagina van de bewuste tijdschriften.

De publicaties van Ravage zijn zeer zeker merkwaardig te noemen. De lezer zal zich misschien afvragen wat het doel van deze artikelen is geweest, maar hieromtrent valt uiteraard niets met zekerheid te zeggen.

Mogelijk is, dat Ravage de aandacht heeft willen afleiden van de Protocollen van de Wijzen van Sion, die hij tot tweemaal toe als een onhandige vervalsching betitelt; mogelijk is ook, dat hij een poging wil wagen om het practische anti-semietische werk, n.l. de betrijding van den materieelen invloed der Joden, om te schakelen in een theoretischen strijd, ten einde de kracht der anti- Joodsche activiteit op deze wijze lam te slaan. En ten slotte bestaat nog de mogelijkheid, dat de artikelen geschreven zijn in een vlaag van hoogmoed, waaraan Joodsche schrijvers zich wel meer te buiten gaan op oogenblikken, dat zij hun absolute macht gevestigd denken.

We behoeven ons hierin niet lang te verdiepen. Het staat in ieder geval vast, dat de publicaties van Ravage een hoon zijn voor alle niet-Joden.

*

Bijzonderheden over den schrijver

De jood Revici werd op 25 Juni 1884 te Berlad in Roemenië geboren als zoon van Loeb Revici en Bella Rosenthal. In 1900 ging hij naar de Vereenigde Staten, waar hij zijn naam veranderde in Ravage.

Hij studeerde van 1909 tot 1913 aan de universiteiten te Missouri, Illinois en New York (Columbia-universiteit), waar hij tot doctor promoveerde. Op 2 December 1915 trouwde hij met de “Parijsche” Jeanne Louise Martin. Uit dit huwelijk kwamen vijf kinderen voort: Suzanne, Anne, Louise, Bella en John Mark. Hij is schrijver van: ” A n American in the Making”, “The Jew pays”, The Mylady of Europe”, “The Story of Teaport Dome” (het Amerikaansche petroleumschandaal) 1924. “Five Men of Frankfurt — The Story of the Rothschilds”. Dit laatste boek verscheen ook in verschillende andere talen. In 1931 en 1932: “Empress Innocence — The Life of Marie Louise”.

*

Een werkelijke aanklacht tegen de Joden

(Een van hen wijst op den vollen omvang van hun schuld)

door MARCUS ELI RAVAGE.

Natuurlijk hebt ge een hekel aan ons. Ge behoeft me niet te zeggen, dat het niet zoo is. Laten we daarom geen tijd verspillen met dit te ontkennen. U weet het en ik weet het en we begrijpen elkaar. Zeker, sommige van uw beste vrienden zijn Joden en zoo meer. Dat heb ik meer gehoord. En ik weet evenzeer, dat U mij persoonlijk niet bedoelt, wanneer U ons op uw goedkoope manier beleedigt, omdat ik, nietwaar, zoo geheel anders ben, bijna zoo goed als een der Uwen. Voor deze kleine uitzondering ben ik U anders heelemaal niet dankbaar, maar daar zullen we het nu niet over hebben. Het is het agressieve, vooruitstrevende, ondernemende, materialistische slag menschen, waaraan ge zoon hekel hebt, kortom: diegenen, die U zoo erg aan Uw eigen zich opwerkende soortgenooten doen denken. Wij begrijpen elkaar volkomen. En ik neem het U dan ook niet kwalijk.

Lieve hemel, ik neem het niemand kwalijk, als hij een ander haat. Wat mij echter zoo treft in deze anti-Joodsche kwestie, zooals gij haar behandelt, is Uw absoluut gebrek aan flinkheid. Ge draait er zoo om heen, ge bedenkt zulke fantastische en doorzichtige verontschuldigingen, ge schijnt zooveel last te hebben van verlegenheid, dat, als het niet zoo belachelijk was, ik me er aan zou ergeren.

Ook zijn jullie geen beginnelingen, want ge zijt er al meer dan vijftien eeuwen mee bezig. Als men U gadeslaat en Uw kinderachtige voorwendsels hoort, zou men den indruk krijgen, dat. ge zelf niet eens weef waar het eigenlijk om gaat. U hebt een hekel aan ons, maar U kunt niet zeggen, waarom. Telkens bedenkt ge weer een nieuwe uitvlucht, die ge dan een “reden” noemt.

Vele eeuwen lang hebt ge getracht uzelf te rechtvaardigen en ieder nieuw bedenksel is nog belachelijker dan het vorige en elke nieuwe verontschuldiging is in strijd met en vernietigt de voorgaande. Nog niet zoolang geleden vertelde men, dat wij duitendieven waren, die bij den handel alleen aan ons eigen materieel voordeel dachten; nu wordt overal de klacht gehoord, dat geen enkele tak van kunst en geen enkel beroep veilig is voor de Joodsche indringers. Wij zijn, als we U moeten gelooven, een apart staand volk, dat exclusief is en zich niet laat assimileeren, omdat wij met de uwen niet willen trouwen en tegelijkertijd zijn wij strebers en een gevaar voor de zuiverheid van Uw ras. Onze levensstandaard is zoo laag, dat wij Uw sloppen en achterbuurten bevolken en zoo hoog, dat wij U uit uw beste woonwijken verdringen.

Wanneer wij in oorlogstijd onze vaderlandsche plichten moeten vervullen, trekken wij ons terug, omdat wij van nature en uit traditie pacifisten zijn èn wij zijn de aarts-samenzweerders van wereldoorlogen en de voornaamste oorlogswinstmakers. (Zie de “Dearborn Independent” en de “Protocollen van de Wijzen van Sion”).

Wij zijn tegelijkertijd de stichters en de leidende figuren van het kapitalisme en de voornaamste aanstichters van den opstand tegen het kapitalisme. Waarlijk, de geschiedenis kent geen enkel voorbeeld van zooveel veelzijdigheid!

En….. o! Ik vergat bijna de allerbelangrijkste reden. Wij zijn het halsstarrige volk, dat nooit het Christendom aanvaard heeft en wij zijn het misdadigersvolk, dat den stichter er van kruisigde. Maar ik zeg u: ge bedriegt uzelf. Of het ontbreekt U aan zelfkennis of aan moed om de feiten onder de oogen te zien en de waarheid te erkennen. Ge hebt een wrok tegen den Jood, niet — zooals sommigen Uwer schijnen te denken — omdat hij Jezus kruisigde, maar omdat Hij uit hem geboren is. De ware oorzaak van Uw wrok is niet, dat wij geweigerd hebben het Christendom aan te nemen, maar dat wij het aan jullie opgedrongen hebben. Uw

lichtvaardige zich telkens tegensprekende aanklachten tegen ons, zijn nog niets in vergelijking met onze bewezen historische schuld. Ge beschuldig) ons er van de revolutie in Moskou te hebben aangesticht. Stel, dat we deze beschuldiging accepteeren. Wat dan nog? Vergeleken met wat Paulus in Rome tot stand heeft gebracht, is de Russische revolutie maar een straatschandaaltje. Ge maakt veel drukte over den te grooten invloed van de Joden in Uw theaters en bioscopen. Toegegeven, uw klacht is juist. Maar wat beteekent dat in vergelijking met onzen geweldigen invloed in Uw kerken, Uw scholen, Uw wetten en uw minste dagelijksche gedachte?

Een onbeholpen Rus vervalscht een bundel papieren en geeft ze uit in een boek, dat de Protocollen van de Wijzen van Sion word) genoemd. Dit boekje moet aantoonen, dat wij samenspanden om den vorigen wereldoorlog te ontketenen. U gelooft dat boek. Prachtig. Om een discussie mogelijk te maken willen wij elk woord er van onderschrijven. Hel is echt en authentiek. Maar wat beteekent dat in vergelijking met de onloochenbare geschiedkundig vaststaande samenzwering, welke wij ten uitvoer hebben gebracht en die wij nooit hebben ontkend, omdat ge nooit den moed hebt gehad ons daarvan te beschuldigen, maar waarvan het volledige verslag voor iedereen ter inzage ligt.

Als ge het werkelijk ernstig meent met het gepraat over Joodsche complotten, mag ik U dan attent maken op een, dat werkelijk het bespreken waard is? Waarom zouden wij woorden vuil maken over de beweerde controle van Uw publieke opinie door Joodsche financiers, dagbladeigenaren en filmmagnaten, wanneer ge ons evengoed — en met reden — zoudt kunnen beschuldigen van de geheele controle van Uw beschaving door het Joodsche evangelie? Ge zijt er zelfs nog niet aan begonnen den waren omvang van onze schuld te beseffen. Wij ZIJN indringers. Wij ZIJN verstoorders. Wij ZIJN oproermakers. We hebben Uw eigen wereld, Uw idealen en Uw toekomst in bezit genomen en geheel kapot gemaakt. Wij zijn niet alleen de oorzaak geweest van den laafsten wereldoorlog, maar van bijna al uw oorlogen en niet alleen van de Russische, maar van alle andere groote revoluties in uw geschiedenis. Wij hebben oneenigheid en verwarring en ontgoocheling gebracht in uw particuliere en uw maatschappelijke leven. Wij doen het nog steeds. En niemand kan zeggen hoe lang wij er nog mee zullen doorgaan.

Werp eens een blik in het verleden en zie wat er gebeurd is. Negentienhonderd jaar geleden waart gij een onbedorven, zorgeloos heidensch ras. Ge aanbadt tallooze goden en godinnen, de geesten van de lucht, van de vlietende stroomen en van het woud. Zonder u te schamen waart ge trotsch op de schoonheid van uw naakte lichamen. Ge vervaardigde beelden van uw goden en van het zoo bekoorlijke menschelijke lichaam. Met welgevallen naamt ge deel aan veldslagen en kampspelen. Oorlog en slavernij waren fraditioneele instellingen in uw systeem. Gezocht ontspanning in de heuvelen en dalen in de vrije natuur, dacht na over de geheimen van het leven en legde zoo den grondslag voor de natuurwetenschap en de wijsbegeerte. Ge bezat een edele, levensware cultuur, nog niet bedorven door de spitsvondigheden van een sociaal geweten of door een of ander sentimenteel gedaas over de gelijkheid der menschen. Wie weet wat een groote en verheven toekomst ge gehad zoudt hebben, als wij U met rust hadden gelaten. Maar we hebben u niet met rust gelaten. We bemoeiden ons met u en haalden het schoone en grootsche gebouw omver, dat ge geschapen hadt en veranderden den geheelen loop van uw geschiedenis. We onderwierpen u zooals geen enkele van jullie wereldmachten ooij Azië of Afrika heeft onderworpen. En we deden dat alles zonder legers, zonder kogels, zonder bloed of krijgsrumoer, zonder eenigen vorm van geweld. We deden het alleen door de onweerstaanbare macht van onzen geest, met ideeën, met propaganda.

We maakten U tot de gewillige en onbewuste dragers van onze zending in de geheele wereld, voor de barbaarsche rassen der aarde en voor de tallooze nog ongeboren generaties. Zonder dat wij ten volle begrepen wat wij deden, maakten wij u tof propagandisten voor onze rastraditie, toen ge ons evangelie tof in de verste uithoeken der aarde bracht.

De gewoonten van onzen stam zijn de kern geworden van uw zedeleer. De wetten van onzen stam zijn de grondslag geworden van al uw verheven instellingen en rechtssystemen. Onze sagen en legenden worden door u met geheimzinnige stem als heilige boodschap aan uw kinderen ingefluisterd. Uw zang- en gebedenboeken zijn gevuld met de werken van onze dichters. Onze nationale geschiedenis is een onontbeerlijk deel geworden van het onderwijs, dat uw dominee's, priesters en leeraren geven. Onze koningen, onze staatslieden, onze profeten en onze krijgers zijn uw heldenfiguren. Ons oude kleine land is uw heilige land. Onze nationale letterkunde is uw heilige Bijbel. Wat ons volk dacht en leerde, is zoo onafscheidbaar verbonden met uw eigen spreektaal en traditie, dat niemand onder u beschaafd kan worden genoemd, die zich niet vertrouwd heeft gemaakt met het erfdeel van ons ras. Joodsche handwerkslieden en Joodsche visschers zijn uw leeraren en uw heiligen, wier beeltenissen fallooze malen in steen werden uitgehouwen en ter wier herinnering ontelbare kathedralen zijn opgericht. Een Joodsche maagd is uw ideaal van moederschap en eerbaarheid. Een Joodsche rebellenprofeet is het middelpunt van uw godsdienstige vereering. Wij hebben uw afgoden omvergeworpen, het raseigen geloof uwer vaderen opzijgezet en onzen God en onze tradities daarvoor in de plaats gesteld. Geen overwinning in de geschiedenis kan ook maar in de verte vergeleken worden met deze totale overwinning over U.

Hoe is ons dat gelukt? Bijna door een toeval. Bijna tweeduizend jaar geleden was in het verre Palestina onze godsdienst in verval geraakt en vermaterialiseerd. Geldwisselaars waren in het bezit van den tempel. Ontaarde en zelfzuchtige priesters buitten ons volk uit en zwelgden in overdaad. Toen stond een jong vaderlandlievend idealist op, die het land doortrok om het geloof nieuw leven in te blazen. Hij dacht er niet aan een nieuwe kerk te stichten. Gelijk alle profeten voor hem was zijn eenige doel het oude geloof te louteren en tot nieuw leven te brengen. Hij viel de priesters aan en dreef de geldwisselaars uit den tempel. Dit bracht hem in conflict met de heerschende orde en haar steunpilaren. De Romeinsche overheden, die het land bezet hielden, vreesden zijn revolufionnaire agitatie als een politiek streven hen te verdrijven, namen hem gevangen, verhoorden hem en veroordeelden hem tot den dood door kruisiging, in dien tijd een gewone vorm van terechtstelling.

De volgelingen van Jezus van Nazareth, meest slaven en arme werklieden, draaiden in hun verdriet en teleurstelling de wereld den rug toe en sloten zich aaneen tot een broederschap van weerloosheid- preekende pacifisten, die de herinnering aan hun gekruisigden leider bewaarden en die in gemeenschap van goederen samenleefden. Zij vormden slechts een nieuwe secte in Judea, zonder macht en zonder invloed.

Eerst na de verwoesting van Jeruzalem door de Romeinen kwam het nieuwe geloof tot aanzien. Toen kwam een vaderlandlievende Jood, Paulus of Saulus genaamd, op het denkbeeld de Romeinsche macht te breken door het moreel van haar soldaten te ondermijnen met de leer van liefde en weerloosheid, die door de kleine secte van Joodsche Christenen gepreekt werd. Hij werd de apostel der niet-Joden, hij, die tot dusver een der ijverigste ververvolgers geweest was van die gemeente. En Paulus deed zijn werk zoo goed, dat binnen vier eeuwen het groote keizerrijk, dat behalve Palestina de halve wereld had onderworpen, totaal ineenstortte. En de wet die van Sion kwam werd de officieele godsdienst van Rome.

Dit was het begin van onze overheersching in uw wereld.

Maar het was slechts een begin. Vanaf dien tijd is uw geschiedenis weinig meer dan een worsteling om de heerschappij tusschen uw ouden heidenschen geest en onzen Joodschen geest. De helft van uw oorlogen, kleine en groote, zijn eigenlijk godsdienstoorlogen, die gevoerd zijn over de uitlegging van een of ander punt in onze leer. Nauwelijks waart ge vrijgekomen van uw oorspronkelijken eenvoudigen godsdienst en probeerde ge te komen tot de practische toepassing van de heidensche leer van Rome, of Luther, met ons Evangelie gewapend, stond op om u opnieuw te onderwerpen en ons erfdeel weer op den troon te zetten. Neem de drie belangrijkste revoluties van den modernen tijd: de Fransche, de Amerikaansche en de Russische. Wat zijn zij anders dan de triomf van de Joodsche opvatting van sociale, politieke en economische rechtvaardigheid? En het einde is nog lang niet daar. We overheerschen u nog altijd. Juist nu zijn uw kerken gewikkeld in een strijd tusschen orthodoxen en modernen, dat wil zeggen: tusschen hen, die zich letterlijk vasthouden aan onze leerstellingen en tradities en diegenen, die trachten ons stap voor stap terug te dringen. In Dayton, Tennessee, verbiedt een bijbelvaste gemeente het onderwijzen van uw wetenschappen, omdat deze in strijd zijn met onze oude Joodsche opvatting omtrent den oorsprong van het leven; en Mr. Bryan, de leider van de anti-joodsche Ku Klux Klan in de democratische nationale conventie, voert den belangrijksten strijd van zijn leven voor onze belangen, zonder dat hij de tegenstrijdigheid daarin bemerkt. Steeds weer opnieuw treedt het puriteinsche erfdeel van Judea op den voorgrond in den vloed van schouwburgcensuur, wetten op de Zondagsrust en alcoholverboden voor het geheele land. En terwijl al deze dingen gebeuren, kletst gij over joodschen invloed in de bioscopen!

Is het dan een wonder, dat ge ons niet kunt luchten of zien? We hebben uw ontwikkeling geremd. We hebben u een vreemd boek opgedrongen en een vreemd geloof, dat ge niet kunt verwerken en verteren, dat lijnrecht tegen uw aangeboren aard ingaat, dat u steeds een onbehaaglijk gevoel geeft en dat ge bij gebrek aan geestkracht noch kunt afzweren noch ten volle kunt belijden.

Natuurlijk hebt ge onze Christelijke leerstellingen nooit geheel en al overgenomen. In uw hart zijt ge nog altijd heidenen. Ge houdt nog altijd van oorlogen, afgodsbeelden en strijd. Ge zijt nog altijd frofsch op de schoonheid van het naakte menschenlichaam. Ondanks alle democratie en al uw sociale revoluties is uw sociaal geweten nog steeds jammerlijk onvolmaakt. We hebben de tweespalt in uw ziel gebracht, uw impulsen verward en uw begeerten met lamheid geslagen. Midden in den strijd moet ge neerknielen voor hem, die u gebood “ook uw andere wang toe te steken” en die zei: “Vergeldt geen kwaad met kwaad” en “zalig zijn de vreedzamen”. In de jacht op winst wordt ge plotseling gestoord door de herinnering aan uw Zondagsschooltijd, toen men u leerde geen zorgen te hebben voor den dag voor morgen. In een loonstrijd, als ge een staking met geweld den kop zoudt willen indrukken, wordt ge er plotseling aan herinnerd, dat de armen zalig zijn en de menschen broeders voor hun Vader in den hemel. En als ge op het punt staat voor de verleiding te bezwijken, dan legt uw joodsche dressuur waarschuwend de hand op Uw schouder en slaat den vollen beker van uw lippen weg. Gij Christenen zijt nooit geheel gekerstend geworden. In dat opzicht hebben wij gefaald. Maar we hebben voor altijd het genot van het heidendom voor u bedorven.

Waarom zoudt ge ons dus niet haten? Als wij in uw plaats waren, zouden wij u waarschijnlijk hartgrondiger haten dan gij het ons doet. Maar we zouden ons niet verschuilen achter uitvluchten en doorzichtige voorwendsels. Met millioenenfatsoenlijkeJoodsche winkeliers om

ons heen zouden wij uw intelligentie en onze eigen eerlijkheid niet willen beleedigen door te praten van het communisme als een Joodsche wereldbeschouwing. En met millioenen hardwerkende en doodarme Joodsche marskramers en ploeteraars zouden we ons niet belachelijk maken door te praten over het internationale kapitalisme als een Joodsch monopolie. Neen, we zouden recht op ons doel afgaan. We zouden dezen hopeloozen chaos, die beschaving genoemd wordt, dit half-Christelijke en halfheidensche mengelmoes, aanzien en — als onze rollen verwisseld waren — zouden we u vlakweg in het gezicht zeggen: "Voor dezen Augiusstal zijn we U, Uw profeten en Uw bijbel dank verschuldigd."

*

Een zendbode aan de niet-Joden

(De eerste die de mogelijkheid zag om oorlog te voeren door middel van propaganda)

door MARCUS ELI RAVAGE.

Gij Christenen klaagt en jammert over den Joodschen invloed op uw beschaving. Volgens u zijn wij een internationaal volk, een compacte minderheid in uw midden, met tradities, belangen, aspiraties en doeleinden, die afwijken van de Uwe. En ge verklaart, dat deze toestand een bedreiging is voor uw normale ontwikkeling; dat hij uw energie verslapt, uw plannen verijdelt, uw roeping bederft. Ik zie dat gevaar heelemaal niet in. Uw wereld is altijd al geregeerd door minderheden en het lijkt me volkomen onbelangrijk waar de regeerende kliek vanaf stamt of welken godsdienst zij belijdt. Anderzijds is het bestaan van dezen invloed zeker niet te ontkennen en hij is zelfs veel grooter en verraderlijker dan ge schijnt te beseffen.

dat is het wat ons verwondert, amuseert en soms ergert in uw spelletje van jodenhitserij. Het doet zoo gewichtig aan. U loopt rond en fluistert zeer verschrikt, dat de Joden daar en daar weer de hand in hebben. Het doet ons sidderen. Wij zijn er ons volkomen van bewust van waf wij U aangedaan hebben, toen wij U ons vreemd geloof en onze vreemde tradities opdrongen. Stelt U voor, dat wij al bevend tot U zouden zeggen, dat ge wakker moest worden en U er van bewust moest worden, dat uw godsdienst, uw opvoeding, uw moraal, uw sociale instellingen, uw regeeringsvormen en rechtssystemen in den grond van Joodsche makelij zijn! En dan grijpt ge nog maar een enkel punt er uit en redeneert vaag over Joodsche financiers en Joodsche filmmagnaten en onze vrees maakt plaats voor een lach. Wij consfateeren met een gevoel van verlichting, dat de goj nooit de werkelijke diepte van onze schuld zal beseffen.

Wij staan voor een raadsel. Of ge weet het niet of gij mist den moed ons aan te klagen voor die daden waarvoor tenminste een schijn van bewijs voorhanden is en die een intelligente rechter en gerechtshof zouden kunnen onderzoeken zonder ongeduldig te worden. Waarom zoudt ge u druk maken over onbeduidende kleinigheden, terwijl ge ons zoo gemakkelijk zoudt kunnen beschuldigen van zooveel ernstiger en bewijsbare misdaden? Waarom legt ge ons zulke plompe vervalschingen ten laste als de Protocollen van de Wijzen van Sion, terwijl ge ons evengoed zoudt kunnen confronteeren met de Openbaring van Johannes? Waarom geklets over Marx en Trotzky, als ge Jezus van Nazareth en Paulus van Tarsus hebt om ons in verlegenheid te brengen? Ge noemt ons oproermakers, onrustzaaiers, revolutieverwekkers. Het is de waarheid en ik sidder bij die ontdekking van U.

Door het feitenmateriaal ook maar iets anders te schiften en te rangschikken, zou men kunnen aantoonen, dat wij aan de touwtjes trokken bij alle groote revoluties in uw geschiedenis.

Zonder twijfel waren we nauw betrokken bij de revolutie van Maarten Luther en het is een vaststaand feit, dat wij de voornaamste aanstichters waren van de burgerlijk-democratische revoluties van de voorlaatste eeuw, zoowel in Frankrijk als in Amerika. Indien we dat niet gedaan hadden, dan zouden we onze eigen belangen niet hebben gekend. Maar wijst ge ons met den vinger na om ons van deze verschrikkelijke en bewezen misdaden te beschuldigen? Geen kwestie van! Lukraak legt ge ons den wereldoorlog en de Russische revolutie ten laste, die voor ons niet alleen een groote strop zijn geweest, maar waarvan elke schooljongen het resultaat had kunnen voorspellen.

Maar zelfs deze complotten en revoluties zijn niets in vergelijking met de groote samenzwering, welke wij aan het begin van de jaartelling op touw hebben gezet en die ten doel had het geloof van een Joodsche secte te maken tot den godsdienst van het Avondland. De Hervorming was niet alleen boos opzet. Het was de afrekening met een ouden vijand en gaf onzen bijbel zijn eereplaats in het Christendom terug. De republikeinsche revoluties van de achttiende eeuw bevrijdden ons van onze eeuwenlange politieke en sociale achterstelling. Zij kwamen ons ten goede, maar berokkenden u geen nadeel. Integendeel, ze brachten u welvaart en vooruitgang. Uw machtspositie in de wereld hebt ge daaraan te danken. Maar de omwenteling, die het Christendom in Europa bracht, was — dat kan tenminste gemakkelijk worden aangetoond — door Joden beraamd en uitgevoerd als wraakneming op een groot niet-Joodsch rijk. En als ge dan spreekt over Joodsche samenzweringen, kan ik onmogelijk begrijpen waarom ge geen melding maakt van de vernietiging van Rome en van de geheele beschaving der Oudheid, die onder het vaandel van Rome was gekomen, als zijnde bewerkstelligd door het joodsche Christendom. het is ongeloofelijk, maar gij Christenen schijnt niet eens den oorsprong van uw godsdienst te kennen, noch het hoe of het waarom. Uw geschiedschrijvers, mef één groote uitzondering, vertellen het u niet. De desbetreffende documenten, die deel uitmaken van uw bijbel, worden wel door u opgedreund, maar niet begrepen. Wij hebben ons werk tè goed gedaan; gij schenkt tè veel geloof aan onze propaganda. De opkomst van het Christendom is voor U niet een gewone gebeurtenis zooals de andere gebeurtenissen uit dien fijd; het is de vervulling van een goddelijke joodsche profetie — met de noodige verbeteringen Uwerzijds. Zooals gij het ziet, vernietigde het niet een groote niet-joodsche beschaving en een groot niet-Joodsch rijk, waarmee het Jodendom in oorlog was en sfortte het de menschheid niet voor een duizendtal jaren in barbaarschheid en duisternis; het kwam om aan de niet-Joodsche wereld verlossing te brengen!

Indien ooit, dan was dit een groote revolutionnaire beweging, uitgebroed in Palestina, verbreid door Joodsche agitatoren, betaald mef Joodsch geld, onder het volk gebracht met Joodsche geschriften, in een tijd toen het Jodendom en Rome een strijd op leven en dood voerden en eindigende met de ineenstorting van het groote niet-Joodsche keizerrijk. Ge ziet het gewoonweg niet, ofschoon een intelligent kind, dat niet door theologische verlakkerij beneveld is, u zou kunnen vertellen waarom het gaaf, wanneer het het eenvoudige verslag van de feiten vluchtig had doorgelezen. En dan klefst ge nog steeds over joodsche samenzweringen en haalt als voorbeelden aan den wereldoorlog en de Russische revolutie! Verwondert het U dan nog, dat wij Joden uw antisemitisme nooit au sérieux hebben genomen zoolang ge niet tof gewelddaden overging?

En, lef wel, niemand minder dan een autoriteit op dit gebied als Gibbon trachtte U lang geleden uit den droom te helpen. Het is nu anderhalve eeuw geleden sinds met “Het Verval en de Ineenstorting van het Romeinsche Keizerrijk” de beer werd losgelaten. Gibbon was niet een geestelijke, die zoo maar wat in de geschiedenis rondknoeide. Hij trachtte niet het eindigen van een grootsch fijdperk te verklaren door allerlei onzin uit kramen over zonde en

verwording van Rome, over het verval van zeden en van het geloof in een rijk, dat toen juist zijn meest scheppenden en glorierijken tijd meemaakte. Hoe kon hij ook anders? Hij leefde in een Augustijnsche eeuw in een Londen, dat — niettegenstaande er bijna 2000 jaar verloopen waren sinds het begin van de Christelijke verlossing — wat de geraffineerde ontucht betreft, voor het doen van de trage eilandbewoners een goede nabootsing was van het Augustijnsche Rome. Neen, Gibbon was een rasbewuste niet-Jood en een bewonderaar van de cultuur van het heidensche Westen en bovendien een geschiedschrijver, die zijn verstand en zijn oogen goed gebruikte. Daarom viel het hem niet moeilijk den vinger te leggen op de wonde, die het edele gebouw van de oude beschaving verrot en verwoest had. Hij wees het Christendom — de wet die van Sion en het woord dat van Jeruzalem uitging — aan als de hoofdoorzaak van het verval en den ondergang van Rome en van al zijn cultuurwaarden.

Tot zoover ging alles goed. Maar Gibbon ging niet ver genoeg. Ziet ge, hij werd geboren en stierf een eeuw vóór de “uitvinding” van het wetenschappelijke anti-semitisme. Het element van opzet liet hij geheel buiten beschouwing. Hij zag een vreemd geloof, dat uit het Oosten kwam, zich snel uitbreidde en de mooie landen van het Westen overmeesterde. Het kwam nooit in hem op, dat dit heele verlossingsplan deze vernietiging juist tot doel had. Toch zijn de feiten zoo duidelijk als ge maar kunt wenschen. Laaf mij u het verhaal eens in het kort vertellen, ontdaan van alle wonderen en profetieën en elke magie.

Voor een goed overzicht moet ik eenigen tijd teruggaan. De geheele handeling kan men het best in vier bedrijven indeelen, met een climax in het derde bedrijf. Ongeveer 65 v. Chr. gaat het gordijn voor de eerste acte op. De medespelers in het drama zijn, de kleinere rollen daargelaten, Judea en Rome. Judea is een nietig koninkrijkje dicht bij het Oosten van de Middellandsche Zee.

Gedurende vijf eeuwen was het nauwelijks meer dan een geografisch begrip. Telkens en telkens weer werd het door zijn machtige naburen onder den voet geloopen en verwoest en zijn bevolking verbannen en tot slavernij gebracht. In naam onafhankelijk is het nu al even onzelfstandig als altijd en aan den rand van een burgeroorlog. Het Rijk van het Westen, met als kern de republiek-stad Rome, is hard op weg de wereld te beheerschen. Rome wordt dan al erkend als de eenige groote militaire macht van dien tijd, als de erfgenaam van Griekenland en als het centrum van beschaving. Tot nu toe hadden de beide staten weinig of niets met elkaar te maken gehad. Zonder er om gevraagd te hebben, werd Rome plotseling in de Joodsche aangelegenheden betrokken. Tusschen twee broers was een strijd ontstaan om de troonopvolging en de Romeinsche generaal Pompejus, die juist in Damascus was om belangrijker zaken af te doen, werd uifgenoodigd als scheidsrechter tusschen de twee partijen op te treden. Met de eenvoudige beslistheid van een republikeinsch soldaat verbande Pompejus den eenen broer, bombardeerde diens tegenstander tot opperpriester en schafte de koninklijke waardigheid geheel af. De bedoeling van Pompejus was echter van Judea een Romeinschen vazalstaat te maken. De Joden boden weerstand, hetgeen niet onbegrijpelijk is en Rome, dat zich met hen verzoenen en hun plaatselijke vooroordeelen eerbiedigen wilde, herstelde het koningschap. Dat wil zeggen, Rome koos zelf een koning. Deze was de zoon van een belastingontvanger, van afkomst een Edomiet, Herodes genaamd. Maar de Joden waren niet tevreden en bleven opstandig. Rome vond dit zeer ondankbaar van hen.

Dit alles was slechts een voorspel, dat ik alleen heb ingelascht om het volgende duidelijk te maken. De ontevredenheid der Joden groeide aan tot haat en openlijk verzet, toen hun niet-Joodsche bestuurders de zegeningen van de Westersche beschaving in Jeruzalem begonnen in te voeren. Godenbeelden, athletiek, Grieksche drama’s en gladiatorengevechten voelden zij

als een beleedigende sfank voor de reukorganen van Jehova, ofschoon de bestuursambtenaren geduldig uitlegden, dat zij slechts bedoeld waren als ontspanning en stichting voor het niet-Joodsche garnizoen. De Joden verzetten zich met bijzondere hardnekkigheid tegen de komst van de strenge Romeinsche belastingontvangers. Maar boven alles wilden zij weer een koning hebben van hun eigen ras en hun eigen dynastie.

Bij de massa nam de opstand den vorm aan van een wederbeleving van het oude geloof in een Messias, een door God uitverkoren verlosser, die zijn volk zou bevrijden van het vreemde juk en die Judea tot de eerste der nafies zou maken. Het ontbrak niet aan diegenen, die meenden uitverkoren te zijn voor deze missie. In Galilea leidde een zekere Judas een vrij hevigen opstand, die door het volk sterk werd gesteund. Johannes, de Dooper genoemd, bewerkte het gebied van den Jordaan. Hij werd opgevolgd door een anderen man uit het Noorden van het land: Jezus van Nazareth. Alle drie waren meesters in de kunst om ophitsende politieke redevoeringen met onschuldige theologische frases te bemantelen. Alle drie gebruikten dezelfde bevrijdingsleuze: “De tijd is nabij”. Alle drie werden spoedig gevat en terechtgesteld. De beide Galileeërs door kruisiging.

Afgezien van zijn persoonlijke hoedanigheden was Jezus, evenals zijn voorgangers, een politieke agitator, die zijn land van de vreemde onderdrukking wilde bevrijden. Het is zelfs zeer waarschijnlijk, dat hij den eerzuchtigen wensch koesterde koning te worden van een onafhankelijk Judea. Hij maakte er aanspraak op — of zijn levensbeschrijvers deden dat later voor hem — dat hij een afstammeling was uit het oude koninklijke geslacht van David. Men weet niet zeker wie zijn vader was. Dezelfde schrijvers, die de afstamming van den echtgenoot zijner moeder terugbrengen tof den psalmistenkoning toe, beschrijven Jezus ook als den zoon van Jehova en geven daarmee toe, dat Jozef zijn vader niet was. Het schijnt echter, dat Jezus al spoedig het hopelooze van zijn politieke zending inzag en hij gebruikte zijn redenaarstalenten en zijn groote populariteit onder het volk voor een geheel andere richting. Hij begon een primitieven vorm van volksgeloof, socialisme en pacifisme te prediken. Deze verandering van zijn program had de vijandschap ten gevolge van de voorname en gegoede klassen, van de priesters en van de patriotten in het algemeen en beperkte zoodoende zijn volgelingen tot de armen, den werkenden stand en de slaven.

Na zijn dood sloten deze nederige volgelingen zich aaneen tot een communistische gemeenschap. In een rede, die hun gestorven leider eens op een heuvel had uitgesproken, was het voornaamste van zijn leer opgesomd en die kozen zij tot richtsnoer van hun leven. Het was een wereldbeschouwing, die niet naliet op eenvoudige menschen diepen indruk te maken. Zij troostte de lijdenden hier op aarde met het vooruitzicht op belooningen aan gene zijde van het graf. Van de nooden der zwakken werden deugden gemaakt. Menschen zonder hoop op de toekomst werden vermaand geen zorgen te hebben voor den dag van morgen. Aan menschen, die te hulpeloos waren om beleedigingen of onrecht te wreken, werd geleerd geen kwaad met kwaad te vergelden. Menschen die gedoemd waren tot een leven van zwaren arbeid en ontberingen, werd de waardigheid van arbeid en armoede voor oogen gehouden. De zwakken, de verachten, de onterfden en de vertrapten zouden in het hiernamaals de uitverkorenen Gods zijn. Voor de wereldsche menschen, de eerzuchtigen, de rijken en de machtigen zou de hemelpoort gesloten blijven.

Het resultaat van het optreden van Jezus was dus een nieuwe secte in Judea. Het was noch de eerste noch de laatste. Judea toch, evenals het moderne Amerika, was een vruchtbare bodem voor vreemdsoortige geloofsvormen. De Ebioniërs (1) — de armen, zooals zij zichzelf noemden — beschouwden hun geloof niet als een nieuwe religie. Als Joden waren zij geboren

en Joden bleven zij. De leerstellingen van hun meester hadden eigenlijk meer weg van een sociale filosofie, van een ethische gedragslijn, van een bepaalde levensbeschouwing. Aan moderne Christenen, die niet moe worden te vragen waarom de Joden dan niet Jezus en zijn leer wilden aanvaarden, kan ik slechts antwoorden, dat gedurende langen tijd uitsluitend Joden dit deden. Verwonderd te zijn, dat het heele Joodsche volk dit niet deed, is even slim als te verwachten, dat alle Amerikanen zich zouden aansluiten bij de Unitariërs, de Baptisten of de Christian Scientists.

In gewone tijden zou men niet veel aandacht hebben geschonken aan die broederschap van armen. Voor het meerendeel waren het slaven en arbeiders, wier ondergeschiktheid door de beter gesitueerden nog maar aangemoedigd zou zijn geworden. Maar voor een land, dat nog midden in een oorlog was met een vreemden vijand, hadden die onwereldsche leerstellingen een gevaarlijke zijde. Het was een geloof van wanhoop, berusting en verslagenheid. In oorlogstijd dreigde het het moreel te ondermijnen van soldaten, die voor hun vaderland vochten. Deze zaligheid der vreedzamen, dit toekeeren van de andere wang, dit nooit vergelden van kwaad met kwaad, dit liefhebben van den vijand leek wel een opzettelijke poging om in tijden van gevaar de nationale wilskracht te verlammen en zoodoende den vijand de overwinning te bezorgen.

Daarom is het niet te verwonderen, dat de Joodsche overheden de Ebioniërs begonnen te vervolgen. Hun vergaderingen werden verstoord en uiteengejaagd, hun leiders achter slot en grendel gezet, hun leer verboden. Een oogenblik zag het er naar uif of de secte spoedig voor altijd verdwijnen zou. Toen ging onverwacht het gordijn op voor het derde bedrijf en de gebeurtenissen namen plotseling een geheel andere wending.

De bitterste vijand van de aanhangers der secte was misschien wel een zekere Saulus, tentenmaker van beroep. Hij was geboortig uif Tarsus en daarom iemand, die een zekere ontwikkeling had als gevolg van de daar heerschende Grieksche cultuur. Hij verachtte de nieuwe leer, omdat deze geheel buiten het leven en de wereld stond. Als vaderlandlievende Jood vreesde hij haar invloed op de nationale zaak. En als bereisd man, die verscheidene talen sprak, was hij bij uitstek geschikt om de verstrooid liggende Joodsche gemeenten af te reizen en de verbreiding van die socialistisch-pacifistische leerstellingen tegen te gaan. De leiders in Jeruzalem benoemden hem tot aanvoerder van de vervolgers der Ebioniërs.

Op zekeren dag was hij op weg naar Damascus om een groep sectariërs gevangen te nemen, toen een nieuwe gedachte bij hem op kwam. In den eigenaardigen stijl van de Handelingen der Apostelen zag hij een visioen. Eigenlijk zag hij er twee. Om te beginnen zag hij in, hoe hopeloos de kansen van het kleine Judea stonden in een gewapend conflict met de grootste militaire macht ter wereld. En in de tweede, doch belangrijkste plaats zag hij in, dat dit vagebonden-geloof, dat hij tot nu toe onderdrukt had, omgesmeed zou kunnen worden tot een onweerstaanbaar wapen tegen den geweldigen vijand. Pacifisme, weerloosheid, berusting en liefde waren gevaarlijke leerstellingen in eigen land. Verbreid onder de vijandelijke legioenen zouden zij de discipline kunnen verbreken en zoodoende Jeruzalem de overwinning kunnen brengen. Kortweg, Saulus was waarschijnlijk de eerste mensch, die de mogelijkheid inzag om oorlog te voeren door middel van propaganda.

Hij reisde door naar Damascus en daar, tot groote verwondering van zijn vrienden en van hen, die hij eigenlijk moest onderdrukken, verklaarde hij zich bekeerd tot het geloof en verzocht in de broederschap te worden toegelaten. Bij zijn terugkeer in Jeruzalem legde hij den verschrikten Wijzen van Sion zijn nieuwe strategie voor. Na veel heen en weer praten en

nauwkeurig onderzoek werd het plan aanvaard. Meer tegenstand boden de leiders van de Ebioniërs in de hoofdstad. Zij wantrouwden zijn motieven en zij vreesden, dat zijn voorstel om het geloof van zijn oude Joodsche gebruiken te ontdoen ten einde het meer aanvaardbaar te maken voor de niet-Joden, in de broederschap een stroom van vreemde, halfbekeerde elementen zou doen toevloeien, waardoor de kracht van het geloof zeer zou verzwakken. Maar ten slotte wist hij ook hen over te halen. En zoo werd Saulus, de meest gevreesde vervolger van de aanhangers van Jezus, Paulus, de apostel der niet-Joden. Zoo begon, als door een toeval, een geheel nieuwe Oostersche godsdienst zich uit te breiden over de heidensche landen van het Westen.

Ongelukkigerwijze had de nieuwe strategie een veel te sterke uitwerking. Zijn opgelapte en vrij aanlokkelijke geloofsleer trok veel sneller aanhangers dan hij had durven hopen of zelfs wenschelijk achtte. Hij had in dit stadium — men denke daar wel aan — uitsluitend het oog op de verdediging. Tot dusver was het zijn bedoeling niet de wereld te evangeliseeren; hij hoopte alleen den vijand te verzwakken. Wanneer dat bereikt was en de Romeinsche garnizoenen Palestina zouden hebben verlaten, was hij bereid een wapenstilstand te sluiten. Maar de slaven en de onderdrukten van het keizerrijk, de ongelukkigen die tot vreemden krijgsdienst waren gedwongen en het hongerlijdende proletariaat van de hoofdstad vonden evenveel troost in de door Paulus gewijzigde geloofsleer als de arme Joden vóór hen gevonden hadden in de oorspronkelijke leerstellingen van hun gekruisigden meester. Het gevolg van dit onvoorziene succes was, dat nu de oogen van den vijand opengingen voor wat er gebeurde. Verontrustende rapporten over weerspannigheid bij de troepen van de legerchefs in Palestina en in andere streken, kwamen te Rome binnen. In plaafs van de keizerlijke autoriteiten tot nadenken te stemmen, maakte de nieuwe tactiek hun besluit nog onwrikbaarder. Te vuur en te zwaard stortte Rome zich op Jeruzalem en na een hardnekkige belegering, die vier jaren duurde, werd het nest van agitatie vernietigd (70 n. Chr.). Tenminste, Rome dacht dat het vernietigd was.

De geschiedschrijvers van dien tijd laten ons niet in twijfel over de bedoelingen van Rome. Zij vertellen ons, dat Nero Vespasianus en zijn zoon Titus uitzond met uitdrukkelijke en nauwkeurige bevelen om Palestina en het Christendom er bij, geheel te vernietigen. het Christendom beteekende voor de Romeinen niets anders dan een gemobiliseerd Jodendom, een opvatting, die met de feiten vrijwel overeenstemt. En wat Nero’s wensch betreft, de helft er van werd tenminste vervuld. Palestina werd zoo grondig verwoest, dat het tof op den huidigen dag staatkundig bezien een ruïne bleef. Maar het Christendom liet zich niet zoo gemakkelijk uitroeien.

In werkelijkheid werd het program van Paulus pas ten volle verwezenlijkt na den val van Jeruzalem. Tot nu toe was, zooals ik reeds zei, zijn tactiek er alleen op gericht den veroveraar af te schrikken, zoo op de zelfde manier als Mozes dat deed met de Pharao’s. Hij was slechts voorzichtig en aarzelend te werk gegaan, er wel voor zorgdragend den machtigen vijand niet te tergen. Wel wilde hij het nieuwe wapen voor de neus van den vijand rondzwaaien om dezen de scherpte er van te laten voelen, maar hij schrok er voor terug met volle kracht toe te stooten. Nu het ergste gebeurd was en Judea verder niets meer te verliezen had, zette hij alle bedenkingen opzij en bracht den strijd over op vijandelijk terrein. Zijn doel was nu niets minder dan Rome te vernederen zooals het Jeruzalem vernederd had, het weg te vagen zooals het Judea had wegevaagd.

Indien de geschriften van Paulus zelf u niet kunnen overtuigen inzake de ware toedracht van zijn werkzaamheid, vraag ik uw aandacht voor zijn meer openhartigen bondgenoot Johannes.

Waar Paulus, die moet werken in de schaduw van het keizerlijk paleis en de helft van zijn tijd als gevangene in de Romeinsche kerkers doorbrengt, genoodzaakt is zijn toevlucht te nemen tot gelijkenissen en bedekte toespelingen, kan Johannes, die zich tot de ontevredene Aziaten gewend heeft, zich de weelde veroorloven duidelijker taal te spreken. In ieder geval is zijn geschrift "De openbaringen van Johannes" in werkelijkheid een openbaring van wat deze heele verwonderlijke geschiedenis beteekent.

Rome, fantasievol Babylon genoemd, wordt met woorden van een gloeienden haat uitvoerig beschreven als de bron van hoererij en gruwelen van deze wereld, als de vrouw die dronken is van het bloed der heiligen (Christenen en Joden), als de verdrukker van volken, scharen, naties en talen en — ten einde allen twijfel over haar identiteit weg te nemen — als de groote stad, die over de koningen der aarde heerscht. Een engel roept triomfantelijk: "Zij is gevallen, zij is gevallen, de groote stad Babylon!" Dan volgt een dweperige beschrijving van de vernietiging. Handel en nijverheid en zeevaart zijn vernietigd. Kunst en muziek en "de stem eens bruidegoms en eener bruid zal in u niet meer gehoord worden". Duisternis en verlatenheid liggen als een doodskleed over de plaats des onheils. De edele Christelijke veroveraars waden tot aan de teugels hunner paarden in het bloed. "Bedrijf vreugde over haar, gij hemel en gij heilige apostelen en gij profeten, want God heeft uw oordeel aan haar geoordeeld".

En wat is het einddoel van dezen chaos en verwoesting? Johannes aarzelt niet het ons te vertellen. Want hij besluit zijn vrome voorspelling met een visioen van de glorie van een nieuw — d.w.z. wederopgebouwd — Jeruzalem: ik verzoek u dit niet op te vatten als een allegorische fantasie, maar letterlijk Jeruzalem, de hoofdstad van een groot vereenigd koninkrijk van de "twaalf stammen der kinderen Israëls".

Kan men het nog duidelijker verlangen?

"Natuurlijk kan geen enkele beschaving het op den duur tegen zoo'n aanval uithouden. Omstreeks het jaar 200 hebben de pogingen van Paulus en Johannes en hun opvolgers onder alle klassen van de Romeinsche bevolking zulke vorderingen gemaakt, dat het Christendom de heerschende godsdienst van het geheele keizerrijk werd. Zooals Paulus ook al listig voorzien had, waren middelerwijl de Romeinsche moraal en de tucht geheel ten onder gegaan, zoodat de Romeinsche legioenen, die eens de schrik van de geheele wereld en de ruggegraat van de Westersche cultuur waren, meer en meer verslagen werden door de barbaarsche invallers.

In het jaar 326 liet keizer Constantijn, die de verraderlijke ziekte op deze wijze hoopte te stuiten, zich tof het Christendom bekeeren, dat hij tevens tot staatsgodsdienst proclameerde. Het was te laat. Na hem probeerde keizer Julianus het nog eens met onderdrukking. Maar noch tegenstand nog goedkeuring konden meer baten. De Romeinsche staaf was geheel en al wormstekig geworden door Palestijnsche propaganda. Paulus had gezegevierd. Dit is tenminste de manier, waarop ik, als ik anti-semiet was en een geloofwaardig voorbeeld noodig had van revolutionnairen samenzweringsarbeid, de opkomst van een gewijzigd Joodsch geloof in de Westersche wereld zou uitleggen.

(1) De oorspronkelijke Engelsche tekst spreekt van "Ebionim".